

[Alfred Hansen]

frem sættes af en socialdemokratisk regering. Men socialdemokratiet har jo ikke flertal i folketinget, og når man ser på de lovforslag, der er vedtaget, så har der altid været ét, to eller flere ikke-socialistiske partier med i sådanne forlig.

Det fremgår af bemærkningerne fra ministeren, og det går jo igen i hele U 90's intentioner, at der slås på lige muligheder. Der slås også på lighed. Jeg er helt enig i, at vi skal give såvel de unge som de lidt ældre, dem, som har et efterslæb, dem, som har fået lyst til at videreudanne sig, lige muligheder med hensyn til uddannelse. Men hvad vil det så sige?

Jeg vil gerne spørge ministeren, om det betyder, at alle, der er egnede, skal have en uddannelse. Når vi vil give dem lige muligheder, så må det vel være sådan, at alle, der er egnede, skal have en uddannelse. Hvis det er tilfældet, så må det altså nu være et opgør med den adgangsbegrænsningspolitik, som den samme minister har gennemført og ikke har stillet i udsigt at hun vil gå fra. Eller betyder det, at man vil give befolkningen lige muligheder for uddannelse, at alle uanset evner, anlæg, boglige og faglige kvalifikationer, interesser, flid skal kunne indskrives til en eller anden uddannelse, altså indførelse af fri adgang uden optagelseskriterier, afskaffelse af enhver form for eksamen? Eller hvad mener ministeren med det? Er det kun smukke ord en majaften, eller kan vi tage det for pålydende?

Så kunne man spørge, om der overhovedet inden 1990, i løbet af 1980'erne, er udsigt til at der vil være råd til at føre disse ting ud i livet under forudsætning af, at der er politisk flertal for det. Jeg håber ikke, at der er politisk flertal for at føre alle intentionerne ud i livet, men hvis det nu skulle lykkes ministeren at leve op til tankerne og planerne og intentionerne i U 90, hvad vil det så koste at sætte indholdet af denne bog i gang, minister?

Jeg er helt enig i de synspunkter, som går på, at man skal have en vis koordination mellem uddannelserne. Jeg har tidligere slået til lyd for, at man burde samle alle former for uddannelse under ét ministerium, og det ville være meget naturligt, at det blev undervisningsministeriet. Må jeg lige gøre den parentetiske bemærkning, at da vi jo nu fra den kommende folketingssamling skal operere

med begrebet uddannelsesudvalg i stedet for undervisningsudvalg, så var det måske også naturligt at operere med begrebet uddannelsesministerium og i hvert fald uddannelsesminister.

Vi mener i retsforbundet, at der fortsat skal være mulighed for at måle tillært viden, og jeg er overbevist om, at langt de fleste, som ønsker en uddannelse, også gerne vil have en klar målsætning og gerne ligesom vil have målt effekten af uddannelsen både hen ad vejen i uddannelsesforløbet og ved uddannelsens afslutning. Jeg vil gerne spørge ministeren, om det er ministerens ønske og tanke, at man skal gå væk fra karaktersystemet, ikke bare i folkeskolen, men også i gymnasierne og i højere uddannelser, og måske helt afskaffe en, skal vi sige værdimåler. Eller skal man lægge hovedvægten på, at man har gennemgået en så og så lang uddannelse? Det er mit indtryk, at udbyttet af en uddannelse ikke alene er afhængigt af uddannelsesetidens længde, men i høj grad også af uddannelsens indhold, det faglige indhold og den pædagogiske måde, hvorpå underviseren formidler indholdet.

Der lægges op til, at man skal have en 12-årig basisuddannelse, en 12-årig skoleuddannelse. Det er ikke helt klart, hvilket indhold den 3-årige uddannelse skal have ud over de nuværende 9 år. Jeg vil stærkt advare mod at gøre en sådan 12-årig uddannelse obligatorisk. Ministeren vil mere end nogen anden vide, hvordan der i de seneste år oftere og oftere må gives dispensation for elever under en 9-årig undervisningspligt. Eleverne i 8. klasse søger i stadig større udstrækning dispensation fra denne undervisningspligt. Det helt store ryk kommer i 9. klasse. Hvordan vil det så ikke gå, hvis man udvider det til en 12-årig uddannelse?

Men samtidig skal det stå helt klart, at retsforbundet ønsker et så vidt forgrenet uddannelsesstilbud som overhovedet muligt. Ingen skal nægtes – eller se i øjnene, at man ikke kan få – den uddannelse, som man rent faktisk har lyst til at få. Men vi betragter det som et tilbud. Vi tror ikke på, at man kan tvangsfodre befolkningen i uddannelsesmæssig retning, lige så lidt som man kan det på andre områder. Vi tror ikke på denne tvangsfodring. Vi erkender, at man nok kan slæbe en hest til truget, men man kan ikke tvinge hesten til at drikke, og det bør ministeren